Ferenczi Szilvia

a PORMANÓ

újabb kalandjai

Ráduly Csaba illusztrációival

Ferenczi Szilvia

a PORMANÓ

újabb kalandjai

Ráduly Csaba illusztrációival

1.

Hűvös márciusi hajnal volt. Vili a szobájában aludt, de nem volt egyedül. Párnáján két apró alakkal osztozott. Egy borzas szőrű pormanó és egy kicsi, fekete seprű feküdt mellette.

A pormanó oldalra fordult, és koszos lábát felrakta a fiú arcára. Vili erre nagyot ásított, és felébredt. Azonnal elfintorodott, ahogy észrevette az apró, piszkos talpat.

Levette magáról a lábacskát, és kiugrott az ágyból. Furcsa zajra lett figyelmes kintről. Átlépte a szőnyegen heverő játékokat, kinyitotta az ablakot, és kíváncsian kihajolt rajta.

A ház falán futó esőcsatornában valaki lefelé szánkázott, de olyan gyorsan, hogy időnként beverte magát a csőbe. Amikor végül földet ért, kidugta csizmás lábát a csatorna alján, kibújt, és felegyenesedett.

Az ereszlakó volt. Drapp pulóvert, bőrből készült mellényt és fekete farmernadrágot viselt.

Vili vidáman figyelte, ahogy óvatosan kiles cowboykalapja karimája alól.

Az ereszlakó elfutott az ablak alá, feldobta a lasszóját, felkapaszkodott, és hamarosan már a párkányon állt.

– Szia!

– Szép jó reggelt! – biccentett a cowboykalapos, és beugrott a szobába.

– Hé, még csak hajnal van – dohogta a pormanó álmos hangon az ágy felől. A pormanóra nemrég ráömlött a málnalé, és most úgy nézett ki, mint egy darabka kilapított, rózsaszínű vattacukor.

Vili vetett egy pillantást az órára: alig múlt hat. Már éppen vissza akart feküdni, amikor észrevette, hogy a pormanó közben bemászott az ágy alá, és éktelenül hamis dalolászásba kezdett. Vili gyorsan befogta a fülét, és a kéménylakóra bámult, aki boldogan csatlakozott a szőrgombóchoz:

– Cifra palota, zöld az ablaka…

– Pszt! Még meghallják! Ezt meg kitől tanultátok?

A kormos lény rámutatott az ereszlakóra, de eközben egy pillanatra sem hagyta abba a dalolást.

– Az iskolában hallottam tegnap, amikor ott ragadtunk, hogy megkeressük a pormanót és a seprűt – vont vállat a cowboykalapos. – Megtanítottam a többieknek hazafelé jövet.

– Hagyjátok abba! – kérte őket Vili.

– Miért? – dugta ki a pormanó a fejét az ágy alól.

– Mert rossz hallgatni. Korán van, jó lenne még aludni. Anyáék is felébredhetnek.

– Ti sem énekeltetek valami csodásan az órán – vágott vissza az ereszlakó.

– Akik jól akarnak énekelni, a zuhany alá állnak – vetett véget a hangzavarnak Vili.

– Miért? – tekintett rá gyanakodva a ragacsos bundájú pormanó.

– Mert attól szebb lesz a hangjuk – nyitotta ki a fiú a szekrényt, hogy ruhát keressen magának. Nem mert ránézni a többiekre, nehogy az arckifejezését látva rájöjjenek arra, hogy füllentett.

– Rendben. De ha véletlenül vizes leszek és megfázom, a ti hibátok! Hajszárítás pedig kizárva! – emelte fel a pormanó tiltakozón a kezét.

– Boldogultok egyedül? – kérdezte Vili, de a kéményseprű már húzta is maga után a ragacsos pormanót.

Az ereszlakó vigyorogva nézett utánuk. Amikor becsukódott az ajtó, elismerően kacsintott Vilire.

– Ügyesen behúztad őket a csőbe!

A tágas fürdőszoba ablaka elég fényt engedett be ahhoz, hogy látni lehessen már ezekben a korai órákban is. Miután beléptek a nyitva felejtett ajtón, a pormanó kérdőn meredt a seprűre.

– Most hogyan tovább?

– A zuhany túl veszélyes – mutatott a kéménylakó a tusolóra. A szőrgombóc egyetértően bólintott.

– Remélem, nem a WC-re gondoltál – aggodalmaskodott. Társa megrázta a fejét.

– Irány a mosdókagyló! Ugorj a hátamra!

Rövid mászás következett, majd hamarosan a kagyló szélén egyensúlyoztak.

– Remélem, nem esek bele – méregette a lefolyót a pormanó.

– Nem fogsz, rács védi – nyugtatta meg a seprű, majd a perem mentén óvatosan a csaphoz araszolt. Szőrös barátja még mindig tétován álldogált.

– Most énekelünk, vagy a lefolyókról diskurálunk? – türelmetlenkedett a kéménylakó.

– Éneklünk – bólintott a manó. A seprű megmarkolta a csapot, és a következő pillanatban onnan lógott fejjel lefelé. Leugrott, majd a kagyló aljában felállt.

– Fogalmam sincs, ez hogy fog segíteni a hangunkon – mormogta tanácstalanul, miközben a csapot nézegette.

– Én hogy másszak le? – bosszankodott a pormanó. – Szerinted tornászbajnok vagyok?

– Csússz le! Úgy a legegyszerűbb.

– Akkor kapj el! – A szőrgombóc a következő pillanatban már iramodott is lefelé. Sikeresen elgázolta barátját, így

hamarosan egymáson elterülve feküdtek a kagyló aljában. A pormanó gyorsan felült.

– Nem akarok sok időt itt tölteni, még a végén vizes leszek. Szerintem vágjunk bele minél hamarabb!

Hamarosan az egész fürdőszoba a „Cifra palotától” visszhangzott.

– Érzel valami javulást? – érdeklődött néhány perc múlva a seprű.

– Szerintem ugyanolyan remekül éneklünk, mint a szobában – felelte magabiztosan a pormanó. Barátja nem tűnt ennyire elégedettnek.

– Lehet, hogy meg kellene nyitni? – töprengett a csapra mutatva.

– Azt akarod, hogy vizesek legyünk? – háborodott fel a pormanó. – És tiszták?!

– Az bizony nem ártana! – hallottak meg ekkor egy ismeretlen, vékony hangot a fejük felett. Mire megnézhették volna, ki az, hideg vízsugár folyt a nyakukba.

– Cifra manócska, vizes a nyaka – énekelte gúnyosan az a valaki, miközben még jobban megnyitotta a csapot, majd szélsebesen eliszkolt. A két barát döbbenten álldogált a kagylóban. Mire a kéménylakó felmászott, és elzárta a vizet, az ismeretlen már sehol sem volt.

– Ez meg ki lehetett? – didergett a csapzott bundájú pormanó.

– Fogalmam sincs – tárta szét a karját a seprű, miközben a bundájából csöpögő víz fekete csíkokat rajzolt a mosdókagylóra.

2.

A pormanó és a kéményseprű visszaosontak a szobába.

– Tehát mégis a fürdés mellett döntöttetek – vigyorgott az ereszlakó, amikor meglátta a két csuromvizes barátot. Ugyan egyikőjük sem lett teljesen tiszta, de a pormanó bundájáról végre eltűnt a rózsaszín árnyalat.

– Rátok fért! – vett elő Vili két száraz zsebkendőt. – Ezzel megtörölhetitek magatokat – borított rájuk egyet-egyet.
A lények azonban tovább hallgattak.

– Mi az, megkukultatok? – pillantott ki az ereszlakó a kalapja alól. – Vagy elvitte a víz a hangotokat?

A pormanó kelletlenül megszólalt:

– Volt valaki a fürdőszobában.

– Úgy érted, rajtatok kívül? – csodálkozott a cowboykalapos. A seprű bólintott.

– De kicsoda? – ugrott fel erre Vili. – Felébredtek anyáék?

– Nem – rázta a fejét a kéménylakó. – A mosdókagylóban álltunk, és egyszer csak valaki megnyitotta a csapot. Mire észbe kaptunk, már el is tűnt. Nem láttuk, ki lehetett az.

Az ereszlakó töprengve nézett rájuk.

– Valószínűleg egy csatornamanó volt. Az ő területük a fürdőszoba.

Vili döbbenten fordult felé.

– Egy csatornamanó? Egy másik manó is lakik itt?

– Ebben a házban csak mi élünk. Egyébként sincs mindenhol csatornamanó.

– De akkor hogy került ide? – kottyantotta közbe a pormanó, miközben a bundáját szárítgatta.

– A vízvezetékeken, a lefolyókon és a csatornákon át közlekednek. Így jutnak el egyik házból a másikba – fejtegette az ereszlakó. – Ezen a környéken csak egy csatornamanó él, a szomszéd utcában, Gizi néninél.

Mindenki olyan döbbenettel bámult az ereszlakóra, mintha azt közölte volna velük, hogy a kertben dinoszauruszok bóklásznak.

– Apa nagynénjénél? – ismételte meg Vili, mint aki nem jól hallotta. Barátja folytatta volna a magyarázatot, de odakintről zaj hallatszott.

Mind az ajtó felé fordultak.

– Anyáék felébredtek. Bújjatok el, és tüntessétek el a zsebkendőket! – szólt rá Vili a többiekre, majd kiment a szobából.

Amikor visszatért, egy kisebb, de annál alaposabban megrakott tálcát tett le a padlóra. A pormanó rögtön előbújt az ágy alól, és kíváncsian közelebb húzódott. Bundája újra szürkés színt öltött, miután meghempergett az ágy alá behordott porban. A seprű és az ereszlakó is az ennivaló köré gyűltek.

– Hoztam reggelit – mutatott a fiú a tálcára. A szőrgombócot nem kellett biztatni, azonnal nekilátott az evésnek.

– Van egy rossz hírem – ült le melléjük Vili.

– Micsoda? – kíváncsiskodott a pormanó teli szájjal. A kéményseprű felkapott egy almaszeletet, és beleharapott.

– Rendet kell raknom – nézett körbe a fiú. Valóban, játékok és könyvek hevertek szanaszét a padlón, ráadásul a pamacs is behordott mindenfélét az ágy alá.

– Nem értem, miért – nyelt le egy falat vajas kiflit a szőrgombóc, miközben morzsák szóródtak a bundájára. – Jól néz ki a szobád. Igaz, még egy kis port nem ártana szétszórni.

– Ezt mondd anyának! Inkább én pakolok össze, mint hogy ő találjon valami gyanúsat.

Meglepően gyorsan haladtak a feladattal. Vili a könyveit tette vissza a polcra. Ezalatt a fiú unszolására a pormanó kénytelen-kelletlen elmesélte, hogy előző nap az iskolában hogyan ömlött rá a málnalé az italautomatából, rózsaszínné változtatva a bundáját. Amikor a pormanó ehhez a részhez ért, mindenki hangosan felnevetett a szobában. Erre a szőrgombóc duzzogva bemászott az ágy alá.

Kis idő elteltével Vili hasra vágta magát a padlón, és belesett hozzá. A pormanó egy pókhálóból készített függőágyban terpeszkedett, és alvást színlelt.

– Gyere ki! – A fiú igyekezett visszafojtani a nevetést. – Az autókat rakjuk rendbe.

A pamacs rögtön kinyitotta a szemét.

– Látom, nem boldogultok nélkülem – mászott ki rögtön a függőágyból. Eközben a kéményseprű az íróasztalról lehullott radírdarabkákat söprögette egy madártollal, de egyúttal össze is kormozta maga körül a padlót. A pamacs ránézett.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

– Ennél sokkal jobban lehet kormozni. Megmutatom. – A párkányon álldogáló ereszlakó felé intett. – Gyere le hozzánk! Te pedig feküdj le! – nézett a kéményseprűre. Ezután ismét az időközben leérkező ereszlakóhoz fordult: – Te megfogod a lábát, én pedig a kezét.

– Sejtem, hová akarsz kilyukadni – nevetett a cowboykalapos. Megragadták a kéménylakót, és elkezdték húzni a padlón. Hamarosan egy széles koromcsíkot rajzoltak az íróasztal köré. Vili tehetetlenül bámulta őket. A rendrakásból egyre nagyobb felfordulás lett.

– Ti meg mit műveltek? – szólt rájuk ekkor valaki. Mindenki döbbenten fordult hátra.